

Тяжтежа

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА
II

РЕДАКТИРАТЬ:
ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ
Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ
ПИЛИГРИМЪ

Одобренъ и препоръченъ отъ Министерството
на Народното Просвѣщение съ окръжно
№ 19263 отъ 16 юний 1933 год.
Броятъ 2 лева

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв.
ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв.
Адресъ на редакцията
ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ

БРОЙ
29

Предъ закона всички сж еднакви

Принцъ Хенрихъ, синъ на английския кралъ Хенрихъ четвърти, на младини живѣлъ много разпуснато и необуздано. Веднажъ единъ неговъ слуга билъ арестуванъ за нѣкаква грѣшка и предаденъ на сждъ. Когато принцътъ узналъ това, отишълъ при председателя на сжда и поискалъ веднага да го пуснатъ на свобода. Председателятъ му казалъ:

— Ваше Височество! Азъ почитамъ вашитѣ заповѣди, но предъ закона всички сж еднакви. Вашиятъ слуга е осъденъ и ако желаете да го освободите, обърнете се къмъ краля, защото само той има правото да помилва!

Принцътъ се разсърдилъ на този отговоръ и започналъ да мърми председателя. Тогава върховниятъ сждия му казалъ:

— Тукъ азъ застъпвамъ закона и краля, вашия баща. Вие сте длъжни да почитате и едното и другото. Освенъ това, вие сте длъжни да дадете добъръ примѣръ на вашитѣ бжещи поданици, какъ се почитатъ законитѣ въ тази страна. А заради това, че не сте зачели сега закона, азъ ви осъждамъ на затворъ. Вие ще останете въ затвора до тогава, до когато не ви освободи краля, вашия баща!

Принцътъ, изненаданъ отъ такава смѣла присжда на председателя, доброволно му предалъ сабята си и отишълъ въ затвора.

Когато се узнало за този случай, мнозина повѣрвали, че председателя ще бже наказанъ, но се измамили. Щомъ кралъ Хенрихъ дочулъ за случилото се съ сина му, той съ найголъмо задоволство казалъ:

— Благодаря ти, Господи, че си

Янъ Бибианъ, за ржката на когото се държеше цѣла цѣфнала отъ щастие Шагада, се обърна къмъ Ягага и като направи дълбокъ поклонъ, му каза:

— Първи отъ четиритѣ крале на луната, велики и мждри Ягага! Трогнатъ съмъ отъ голѣмата честъ, която ми правите и за мене нѣма по-голѣмо щастие отъ това, да имамъ за съпруга вашата прекрасна дъщеря Шагада. Обаче, по заповѣдъ на синьо-цвѣтната Ваха, на която ние сме пратеници, нашето пребивание на Маха, която украсява съ злато небето на Ваха, не може да бже дълготрайно. Ние сме пратени да донесемъ великата прошка на Ваха и да ви донесемъ вестта, че тя нѣма вече да праща наказание върху главата нито на единъ жителъ на луната. Следъ това ние трѣбва вече да се върнемъ. Часътъ за това е наближилъ. Вашитѣ дъщери ще ни последватъ ли? Ще искатъ ли да дойдатъ тамъ и да се откъснатъ навѣки отъ родината си Маха и отъ царственитѣ си родители?..

Като разбраха тия думи, Шагада и Дагада, се разплакаха и развикаха:

— Ще дойдемъ, ще дойдемъ съ васъ!

— Ваха ще бже опасна за васъ и за вашето здраве, — каза Янъ Бибианъ. — Тамъ нѣма тоя огненъ пекъ, който ви сгрѣва тукъ и крѣвътъ ви тамъ ще изстине и ще се смрази.

— Не, не! — викаха едновременно царскитѣ дъщери. — Не ни е страхъ отъ нищо. На всичко ще привикнемъ.

— Тамъ гърмятъ страшни орждия. Вие не можете да понасяте тия

Великденъ

Звънъ отъ камбана
Вредомъ разнесе
Свѣтлата радостъ:
Христосъ Възкресе!

И миръ и обичъ
Зг насъ донесе —
да кажемъ всички:
Христосъ Възкресе!

Янъ Бибианъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

гърмежи и, сътресението ще ви убие.

— Не се боимъ отъ нищо. Ще дойдемъ, ще дойдемъ!

— Тамъ има голѣми морета, ще се удавите...

— Не ни е страхъ...

— Тамъ има зли кучета — ще ви изядатъ.

— Не се боимъ. Вие сте силни и умни, ще ни пазите...

— Тамъ женитѣ сж грозни и ще завидятъ на вашата крѣсота, ще ви умъртвятъ съ отрова, — каза най-после Янъ Бибианъ, за да ги върне отъ намѣренията имъ да идатъ на земята.

— Не, не, не! — запищѣха дветѣ сестри. — Ние сме решили да идемъ. Щомъ като сме съ васъ, отъ нищо не се боимъ.

Ягага гледаше дъщеритѣ си и се очудваше на тѣхната решителност. Прежната радостъ у него бѣ изчезнала още когато чу, че ще се раздѣли на вѣчни времена отъ хубавитѣ си деца. Защото той мислѣше, че Янъ Бибианъ и Калчо сж дошли на Маха, за да останатъ за винаги тукъ.

— Мили деца, — каза той съ тъженъ гласъ — когато вие отлетите, тамъ горе и за винаги на синята Ваха, помислете си, какъ вашиятъ баща и вашата майка ще гледатъ ношемъ

къмъ небето и каква мжка ще пълни душитѣ имъ.

— Мили татко, — каза Шагада. — Отъ далечната Ваха всѣка вечеръ ще гледамъ златната наша Маха. И отъ мислитѣ си ще построя мостъ между Ваха и Маха. По тоя мостъ непрекъснато ще върви моята любовъ къмъ васъ. [И бързо летящитѣ наши мисли ще съкратятъ пространството, което ще ни дѣли. Искаме да отидемъ, татко...]

— Добре, мили мои деца, вашата воля за мене е законъ.

Янъ Бибианъ, като видѣ, че нѣма лесно да се откопчи отъ тая беда, прибѣгна до друга хитростъ.

— Велики Ягага, каза той. Желанието на дъщеритѣ ви е непоколебимо. Тѣ жертвуватъ всичко отъ любовъ къмъ насъ. Щомъ е тъй, нека бже тъй. Само че ще ви моля да ни оставите съ моя другаръ Калчо три деня насаме да изпросимъ разрешение отъ Ваха. Безъ нейно съгласие ние не можемъ да вземемъ жени отъ чужди свѣтъ. И тя ще ни поразѣ съ грѣмъ още преди да стигнемъ до нея.

— Да бже! — каза тържествено Ягага и протегна благословяще ржце.

Янъ Бибианъ даде знакъ на Калчо веднага да тръгватъ.

Шагада и Дагада не искаха да ги

ми далъ неустрашими сждии и синъ, който умѣе да зачита и се подчинява на закона.

Деца, поуката отъ тази историйка е такава: вашитѣ бащи могатъ да бждатъ силни и на голѣми длѣжности, но когато сторите нѣкоя грѣшка и трѣбва да бждете наказани отъ вашитѣ учители, не се надѣвайте, че бацитѣ ви могатъ да ви спасятъ. Предъ наредбитѣ на училището вие сте еднакви съ всички други деца и затуй трѣбва да почитате и се подчинявате на училищнитѣ закони.

Кюповетѣ

Притча

Единъ старъ раджа (индийски князь) подарилъ на младия раджа три еднакви кюпа.

Никой не можалъ да изтълкува значението на тия кюпове.

Следъ дълги издирвания единъ мждрецъ намѣрилъ въ ушитѣ на първия кюпъ по една дупчица, на втория само една дупчица въ едното ухо, а на третия нито една.

Когато на първия кюпъ прокаралъ тънка жичка презъ дупчицата на едното ухо, той я изкаралъ презъ устата на кюпа. На втория кюпъ прокаралъ жичката презъ едното ухо и я изтеглилъ презъ другото му ухо. На третия кюпъ не прокаралъ жичката, понеже нѣмалъ дупчици, а завилъ жичката около ушитѣ на кюпа и тамъ я оставилъ.

Едни хора лекомислено оставятъ онова, което влѣзе въ ухото имъ, да излѣзе отъ устата; други глупешки оставятъ онова, което е влѣзло въ едното имъ ухо, да излѣзе отъ другото, а трети мждро за държатъ всичко у себе си, което имъ влѣзе въ дветѣ уши?

пуснатъ и хванати за тѣхъ ги изпроводиха чакъ до изхода на своя подземенъ дворецъ.

Янъ Бибианъ и Калчо, съпроведени отъ своя водачъ Могу, незабавно отидоха при „Свѣтковица“. На Магу казаха да се върне и да ги остави сами.

Обаче Магу не смѣеше да ги остави. Той каза, че ще се оттегли наблизо тукъ въ отдѣлна стая и ще се грижи за тѣхъ и за храната имъ.

Янъ Бибианъ, за да го подкупи даде му две бутилки вино и му каза да стои тамъ и да пие докато го повикатъ.

Очитѣ на Магу свѣтнаха. Той грабна бутилкитѣ и като ги мушна подъ намѣтката си бързо се отдалечи.

Янъ Бибианъ си, Калчо останаха на съвѣщание.

Тѣ още не бѣха намѣрили възможностъ да обиколятъ луната и подробно да я изучатъ. А да се върнатъ така, то значеше напраздно да излѣзе тѣхното пжтуване до тука.

— Е, какво да правимъ сега? — каза Янъ Бибианъ, — ние, двамата царски зетове?

Калчо се засмѣ широко. Той погледна Янъ Бибианъ въ очитѣ и после двамата се залѣха въ неудържимъ и продължителенъ смѣхъ.

(Продължава)